

**Protokół nr 5/2015
z posiedzenia Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa
Rady Miejskiej Wrocławia
z 9 lutego 2015 r.**

BRM-DPP.0012.11.2.2015

Posiedzenie Komisji prowadził przewodniczący Andrzej Nabzdyk.

Na ogólną liczbę 9 radnych, nieobecny był radny Tomasz Hanczarek.

Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Porządek posiedzenia:

I. Zaopiniowanie projektów uchwał:

1. w sprawie zatwierdzenia planu kontroli Komisji Rewizyjnej na 2015 rok- **druk nr 83/15;**

II. Rozpatrzenie wezwań i skarg:

1. w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą nr XV/505/99 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 9 grudnia 1999 r. w sprawie zmiany uchwały nr XIII/ 444/ 99 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 21 października 1999 roku w sprawie wyboru ławników ludowych do sądów powszechnych działających na terenie Gminy Wrocław na kadencję 2000-2003 – **druk nr 72/15;**

2. w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą nr LIV/1374/14 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 13 lutego 2014 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie alej Poprzecznej i Kanonierskiej we Wrocławiu – **druk nr 71/15;**

3. w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą nr LXII/1603/14 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 4 września 2014 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Koszykarskiej i Pilzyckiej we Wrocławiu – **druk nr 97/15;**

4. w sprawie rozpatrzenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Karmelkowej i Kupieckiej we Wrocławiu – **druk nr 73/15;**

5. w sprawie rozpatrzenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowej części zespołu urbanistycznego Strachocin-Wojnów we Wrocławiu - **druk nr 105/15;**

6. w sprawie rozpatrzenia skargi na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – **druk nr 91/15 ;**

7. w sprawie rozpatrzenia skargi na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – **druk nr 92/15 ;**

8. w sprawie rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia dotyczącej postępowania w sprawie skargi złożonej w dniu 12 listopada 2014 r. w Kancelarii Prezydenta Wrocławia na zachowanie funkcjonariuszy Straży Miejskiej Wrocławia oraz brak możliwości złożenia ustnej skargi w drodze rozmowy z komendantem lub jego zastępcą - **druk nr 104/15.**

III. Sprawy bieżące:

1. Pismo Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. [REDAKOWANE], z dnia 12 stycznia 2015 r., skierowane do Prezydenta Miasta Wrocławia, dotyczące monitu do pisma skierowanego do Prezydenta dnia 15 października 2014 r.

2. Pismo Przewodniczącego Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 16 stycznia 2015 r. dotyczące obowiązku złożenia planu pracy przez Komisję Praworządności i Bezpieczeństwa do dnia 12 lutego 2015 r.
 3. Pismo pana [REDAKTOWANO] z dnia 16 stycznia 2015 r. dotyczące uciążliwości zachowań osób bezdomnych wobec podróżnych przebywających na dworcu PKS/PKP.
 4. Pismo Grupy Ratownictwa Specjalistycznego OSP STARÓWKA z dnia 6 lutego 2015 r. w sprawie przyznania 150 tys. zł na zakup samochodu ratowniczego dla ww. jednostki.
 5. Pismo Rady Osiedla Maślice w sprawie docelowego zabezpieczenia przeciwpowodziowego terenu Osiedla Maślice.
- IV. Ustalenie i przyjęcie planu pracy Komisji na 2015 rok.
V. Przyjęcie protokołu nr 4/15 z dnia 12 stycznia 2015 r.
VI. Wolne wnioski.

Ad. I

Przewodniczący Andrzej Nabzdyk zarządził głosowanie w sprawie pozytywnej opinii do projektu uchwały w sprawie zatwierdzenia planu kontroli Komisji Rewizyjnej na 2015 rok- druk nr 83/15. Członkowie Komisji jednogłośnie pozytywnie (za – 5 głosów, przeciw – 0, wstrzymało się – 0) zaopiniowali przyjęcie projektu uchwały druk nr 83/15.

Ad. II

Rozpatrzenie następujących skarg i wezwań:

1. wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą nr XV/505/99 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 9 grudnia 1999 r. w sprawie zmiany uchwały nr XIII/ 444/ 99 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 21 października 1999 roku w sprawie wyboru ławników ludowych do sądów powszechnych działających na terenie Gminy Wrocław na kadencję 2000-2003 – **druk nr 72/15**. W ocenie członków Komisji zarzuty sformułowane w wezwaniu nie znajdują podstaw prawnych a Wzywający opiera się na błędnej interpretacji przepisów Konstytucji i ustaw. Mając powyższe na uwadze, członkowie Komisji - w wyniku głosowania (za - 5, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 radnych) - postanowili wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania.
2. wezwania [REDAKTOWANO] Sp. z o.o. Spółki komandytowo-akcyjnej do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą nr LIV/1374/14 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 13 lutego 2014 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie alej Poprzecznej i Kanonierskiej we Wrocławiu (Biuletyn Urzędowy Rady Miejskiej Wrocławia z 2014 r., poz. 53) – **druk nr 71/15**. W ocenie członków Komisji zarzuty sformułowane w wezwaniu nie znajdują podstaw prawnych a Wzywający opiera się na błędnej interpretacji przepisów prawa, w szczególności szeroko rozumianego prawa własności. Mając powyższe na uwadze, członkowie Komisji - w wyniku głosowania (za - 7, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 radnych) - postanowili wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania.
3. wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą nr LXII/1603/14 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 4 września 2014 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Koszykarskiej i Pilczyckiej we Wrocławiu – **druk nr 97/15**. W ocenie członków Komisji zarzuty sformułowane w wezwaniu nie znajdują podstaw prawnych a Wzywający opiera się na błędnej interpretacji przepisów prawa, w szczególności szeroko rozumianego prawa własności. Mając powyższe na uwadze członkowie Komisji, w wyniku głosowania (za - 7, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 radnych), postanowili wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania.
4. skargi pana [REDAKTOWANO] (dalej „Skarżący”) z dnia 15 stycznia 2015 roku do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Karmelkowej i Kupieckiej we Wrocławiu – **druk nr 73/15**. W skardze Skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały nr LXIV/1658/14 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 16 października 2014 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Karmelkowej i Kupieckiej we Wrocławiu w części odnoszącej się do działek gruntu obręb Klecina AM – 15, dz. Nr 7/10,7/12 obręb Oporów AM 24 dz. nr 7/3 oraz część dz. nr 5/7 obręb Oporów AM-24, część dz., nr 4/3 obręb Oporów, AM-24, część dz. nr 7/6 i 32 obręb Klecina AM -15 – z powodu istotnego naruszenia interesu Skarżącego. Zgodnie z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezsku-

tecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego. Pismem z dnia 18.11.2014r. Skarżący wniósł o usunięcie naruszenia prawa, które wynika z uchwały nr LXIV/1658/14 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 16 października 2014 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Karmelkowej i Kupieckiej we Wrocławiu. Powyższe wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie zostało uwzględnione uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia nr V/29/14 z dnia 30 grudnia 2014 r. Przedmiotowa uchwała zdaniem Skarżącego została podjęta z naruszeniem następujących przepisów prawa:

- a) naruszenie art. 21 ust. 1 Konstytucji RP przez naruszenie prymatu prawa własności prywatnej, ograniczanej jedynie ustawą,
- b) naruszenie art. 64 ust. 3 Konstytucji RP w związku z art. 140 Kodeksu cywilnego przez naruszenie prawa własności skarżącego w zakresie, w jakim ograniczono jego swobodę dysponowania swoją nieruchomością i jej zagospodarowania,
- c) naruszenie art. 2 Konstytucji RP przez naruszenie zasady demokratycznego państwa prawa, polegające na podważeniu zasady pewności prawa i zaufania skarżącego do państwa i stanowionego przez nie prawa,
- d) naruszenie art. 1 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przez nieuwzględnienie w zaskarżonej części uchwały prawa własności nieruchomości skarżącego,
- e) naruszenie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przez ukształtowanie w zaskarżanej części uchwały wykonywania prawa własności nieruchomości skarżącego w sposób niezgodny z jego interesem indywidualnym,
- f) naruszenie art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez uniemożliwienie skarżącemu zagospodarowania terenu zgodnie z warunkami ustalonymi w ostatecznej decyzji o warunkach zabudowy,
- g) naruszenie art. 1 Protokołu Nr 1 do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 20 marca 1952 (Dz. U. Z 1995 r. Nr 36, poz. 175 ze zm.) przez naruszenie podstawowej dyrektywy interpretacyjnej przepisów ograniczających korzystanie przez skarżącego z jego nieruchomości,
- h) naruszenie art. 6 Europejskiego Kodeksu Dobrej Administracji przez naruszenie zasady doboru środków działania współmiernego do celu przy nadmiernym naruszaniu uprawnień przysługujących obywatelowi,
- i) naruszenie art. 16 § 1 k.p.a. w zw. z art. 8 k.p.a. poprzez nieuwzględnienie przez organ administracji przy sporządzaniu planu zagospodarowania przestrzennego ostatecznej decyzji o warunkach zabudowy.

Przedmiotowa skarga powiela zarzuty podniesione w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa, które były już przedmiotem obrad Rady Miejskiej, w wyniku których ww. wezwanie nie zostało uwzględnione.

Rozpatrując niniejszą Skargę, należało ponownie przyjrzeć się poszczególnym zarzutom. Po pierwsze, istotnym jest, iż rozbieżność ustaleń planu miejscowego z warunkami decyzji o pozwoleniu na budowę nie uniemożliwia realizacji zgodnej z nią inwestycji, bowiem zgodnie z art. 65 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U.2012.647 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”) ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę nie podlega wygaszeniu, mimo że jej ustalenia nie są zgodne z zapisami uchwalonego dla tego terenu planu miejscowego. Prawomocna decyzja o pozwoleniu na budowę stanowi podstawę do realizacji zamierzeń inwestycyjnych. Nie można więc uznać, za naruszenie interesu prawnego nieuwzględnienia w ustaleniach planu miejscowego rozstrzygnięć ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących szeroko rozumianego naruszenia granic prawa dysponowania nieruchomością poprzez nadużycie władztwa planistycznego, należy wskazać, iż Ustawodawca dopuścił wprowadzenie ograniczeń korzystania nawet z prawa własności do nieruchomości (będącego najszerszym z praw do władania rzeczą) mocą przepisów aktu prawa miejscowego, w tym przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Ponadto, określone w art. 3 ust. 1 Ustawy władztwo planistyczne, uprawnia do kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy. W związku z tym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gmina określa m.in. rozmieszczenie inwestycji celu publicznego (art. 4 ust. 1 Ustawy). Plan ten obejmuje wszystkie nieruchomości, a nie tylko te należące do gminy. Nie jest zatem zasadny zarzut Skarżącego, iż Gmina Wrocław bezprawnie przesądziła o przeznaczeniu jego nieruchomości, nie będąc właścicielem tej nieruchomości (Wyrok WSA w Olsztynie z dnia 20 grudnia 2011 r. II SA/OI 543/11).

Zgodnie z art. 6 ust. 1 Ustawy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego kształtuje, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości, poprzez ustalenie przeznaczenia terenu, oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu (art. 4 ust. 1 Ustawy). Brak zgodności zamierzeń Skarżącego co do sposobu wykorzystania działki z treścią Planu miejscowego nie oznacza jednak, że zapisy Planu miejscowego i podjęta uchwała są niezgodne z prawem. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego sporządzony i uchwalony na zasadach i w trybie określonym w Ustawie oraz w zgodzie z powszechnie obowiązującymi przepisami, mimo niosących w swej treści ograniczeń w wykonywaniu prawa własności nieruchomości, nie narusza konstytucyjnej zasady ochrony własności, przewidzianej w art. 21 ustawy zasadniczej (wyrok NSA z dnia 17 sierpnia 1999 r., II SA/Ka 1842/97).

Odnosząc się do zarzutów Skarżącego, należy wskazać, iż uchwalenie Planu Miejsowego w niniejszej sprawie nastąpiło zgodnie z przepisami Ustawy oraz wydanych na jej podstawie aktów wykonawczych. Projekt Planu miejscowego został wyłożony do publicznego wglądu, a Skarżący korzystając z przysługującego mu uprawnienia, wniósł do niego uwagi, które nie zostały jednak uwzględnione.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia zasad procedury planistycznej polegającej na zaniechaniu uzasadnienia uchwały w sprawie Planu Miejsowego należy wskazać, iż w Ustawie brak jest jakichkolwiek przepisów regulujących powyższą kwestię. Pewne wskazówki w tym zakresie zawiera Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. poz. 164 Nr 1587 dalej: "Rozporządzenie"). Rozporządzenie określa jednak szczegółowo składniki projektu Planu Miejsowego, a nie Planu Miejsowego, które to pojęcia, zgodnie z definicjami zawartymi w § 2 Rozporządzenia nie mogą być uznane za tożsame. Zgodnie z Wyrokiem Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 21 grudnia 2011 r. (II SA/GI 556/11) przepisy u.p.z.p. nie nakładają na radę gminy obowiązku sporządzenia uzasadnienia uchwały o uchwaleniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a zatem jego brak nie stanowi naruszenia zasad uchwalenia planu. Określenie sposobu dokumentowania prac i zakresu projektu planu nie może skutkować wprowadzeniem w drodze Rozporządzenia obowiązku dokonania czynności przez radę gminy, polegającej na uzasadnieniu uchwały, którego brak byłby kwalifikowany jako naruszenie zasad uchwalania planu. Mając na uwadze powyższe, należy uznać, iż brak uzasadnienia Planu Miejsowego nie stanowi istotnego naruszenia prawa skutkującego stwierdzeniem jego nieważności.

Ponadto, należy wskazać, iż zgodnie z przepisem art. 36 Ustawy przewiduje gwarancje prawne dla właściciela nieruchomości, z której korzystanie w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, w związku z uchwaleniem planu miejscowego, stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone. W ww. przypadku właściciel nieruchomości może żądać od gminy odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę albo wykupienia nieruchomości lub jej części. W myśl zaś ust. 2 art. 36 Ustawy, realizacja ww. roszczeń może nastąpić również w drodze zaoferowania przez gminę właścicielowi nieruchomości zamiennej. Uwzględniając powyższe uznać należy, iż przyjęty przez Radę Miejską uchwałą, wskazaną na wstępie, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie doprowadził do naruszenia obowiązujących przepisów prawa, a zarzuty Skarżącego w tym zakresie są nieuzasadnione. Reasumując, w ocenie członków Komisji zarzuty sformułowane w skardze są bezzasadne, a skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze członkowie Komisji, w wyniku głosowania (za - 6, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 radnych), postanowili wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi.

5. w sprawie rozpatrzenia skargi pani [REDAKOWANE] z dnia 28 stycznia 2015 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowej części zespołu urbanistycznego Strachocin-Wojnów we Wrocławiu - **druk nr 105/15**. Pismem z dnia 29.12.2014 r. pani [REDAKOWANE] (dalej: „Skarżąca”) reprezentowana przez kancelarię Radców Prawnych s.c. M. Zielińska N. Powązka wezwała Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego południowej części zespołu urbanistycznego Strachocin-Wojnów we Wrocławiu. Przedmiotowe wezwanie dotyczyło uchylenia § 6 pkt 8 uchwały nr XVII/330/11 przez Radę Miejską Wrocławia z dnia 20 października 2011 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowej części zespołu urbanistycznego Strachocin-Wojnów we Wrocławiu, bądź też zmianę obszaru wyznaczonego linią oddaloną o 50 m od stopy wału, na obszar wyznaczony linią oddaloną o 7 m od stopy wału i przesunięcie dopuszczalnej linii zabudowy do granicy obszaru ochronnego. Powyż-

sze wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie zostało uwzględnione uchwałą Rady Miejskiej nr VI/62/15 z dnia 15 stycznia 2015 r.

Przedmiotowa uchwała zdaniem skarżącej została podjęta z naruszeniem art. 1 ust. 2 pkt 7 oraz art. 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z art. 20, art. 64 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji RP - polegające na nieuwzględnieniu przez organ planistyczny zasad planowania i zagospodarowania przestrzennego, w szczególności wymagań prawa własności nieruchomości objętych ww. ZPZP, przekroczeniu przez organ planistyczny przyznanej mu na mocy przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym władztwa planistycznego i w konsekwencji nieuzasadnionej ingerencji w prawo własności nieruchomości położonych na terenach objętych tym miejscowym planem, w tym nieruchomości stanowiącej własność Skarżącej. Przedmiotowa skarga powiela zarzuty podniesione w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa, które były już przedmiotem obrad Rady Miejskiej, w wyniku których ww. wezwanie nie zostało uwzględnione.

Odnosząc się do zarzutu Skarżącej, należy wskazać, iż uchwalenie Planu Miejscowego w niniejszej sprawie nastąpiło zgodnie z przepisami Ustawy oraz wydanych na jej podstawie aktów wykonawczych. Projekt Planu miejscowego został wyłożony do publicznego wglądu. Skarżąca nie skorzystała natomiast z przysługującego jej uprawnienia do uczestniczenia w procedurze sporządzania projektu planu miejscowego. Nie złożyła ona w tym zakresie stosownego wniosku. Po uzyskaniu uzgodnień i opinii oraz wyłożeniu projektu do publicznego wglądu, również nie złożyła ona stosownych uwag. Podobnie w przypadku drugiego wyłożenia projektu do wglądu. Skarżąca mimo przysługującego jej prawa, pozostawała bierna.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 Ustawy, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego kształtuje, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości, poprzez ustalenie przeznaczenia terenu, oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu (art. 4 ust. 1 Ustawy). Brak zgodności zamierzeń Skarżącej co do sposobu wykorzystania działki z treścią Planu miejscowego nie oznacza jednak, że zapisy Planu miejscowego i podjęta uchwała są niezgodne z prawem. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego sporządzony i uchwalony na zasadach i w trybie określonym w Ustawie oraz w zgodzie z powszechnie obowiązującymi przepisami, mimo niosących w swej treści ograniczeń w wykonywaniu prawa własności nieruchomości, nie narusza konstytucyjnej zasady ochrony własności, przewidzianej w art. 21 ustawy zasadniczej (wyrok NSA z dnia 17 sierpnia 1999 r., II SA/Ka 1842/97). Władztwo planistyczne, na którego nadużycie wskazuje Skarżąca ma na celu zapobieganie występowaniu zjawisk negatywnych oraz minimalizację zagrożeń z tym związanych. Przedmiotowe rozstrzygnięcia dotyczące zabudowy w obszarze 50 m od stopy wału zostały natomiast podjęte w celu ochrony bezpieczeństwa mieszkańców i ich mienia. Bezzasadny jest zatem zarzut Skarżącej dotyczący nieuzasadnionej ingerencji w prawo własności nieruchomości, której jest właścicielką.

Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, iż przyjęty przez Radę Miejską wskazaną na wstępie uchwałą, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie doprowadził do naruszenia obowiązujących przepisów prawa, a zarzut Skarżącej w tym zakresie jest nieuzasadniony.

W ocenie członków Komisji zarzut sformułowany w skardze jest bezzasadny, a skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze członkowie Komisji, w wyniku głosowania (za - 7, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 radnych), postanowili wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi.

6. skargi na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – **druk nr 91/15.**

Pismem z dnia 31 grudnia 2014 r. [redacted] p.o. Prezesa Zrzeszenia [redacted]

[redacted] (dalej „Skarżący”) złożył skargę na „rażącą beczynność Zarządcy dróg Wrocławia – Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta”. Przedmiotem skargi była beczynność Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta (dalej: ZDiUM) w zakresie naprawy latarni miejskich w okolicy ronda Węzła Lotnisko powodująca istotne zagrożenie bezpieczeństwa dla użytkowników dróg oraz łamanie przez urzędników zarządcy ustawy o drogach publicznych. Skarżący zarzuca ponadto ZDiUM niewyjaśnienie oraz nieuprawdopodobnienie przyczyn rzekomej zwłoki w instalacji nowych urządzeń, czego we wcześniejszych pismach skierowanych do ZDiUM żądał Skarżący. W dniu 15 stycznia 2015 r. odpowiedzi na skargę udzielił Sławomir Gonciarz – Dyrektor ZDiUM. Odnosząc się do zarzutu związanego z naruszeniem przepisów prawa przez urzędników zarządcy stwierdził on, że ZDiUM nie naruszył przepisów prawa ani obowiązków zarządcy drogi, w tym ww. ustawy. Działa on nie tylko w zgodzie z obowiązującym prawem, ale również w interesie bezpieczeństwa użytkowników dróg.

Odnosząc się do zarzutu uszkodzenia latarni, wyjaśnił on, że są one skutkiem kolizji drogowych i nie mają związku z niewłaściwym wykonywaniem zadań przez ZDiUM. Wyjaśnił on również procedurę postępowania w razie kolizji drogowych, w wyniku których następuje uszkodzenie oświetlenia drogowego. Zakreślił on ponadto czas odtwarzania poszczególnych, uszkodzonych punktów świetlnych. Wskazał on także przyczynę przedłużającej się naprawy, którą jest konieczność oczekiwania na dostawę określonych sprzętów które są również sprowadzane z zagranicy.

Odpowiadając na zarzut Skarżącego dotyczący przedłużającego się uszkodzenia latarni, zauważył on, że częste kolizje pojazdów mechanicznych z elementami oświetlenia drogowego w okolicy ronda Węzła Lotnisko mogą wywoływać mylne wrażenie utrzymujących się uszkodzeń tych samych urządzeń. Kwestionując zasadność zarzutu dotyczącego bezczynności w zakresie nieudzielenia odpowiedzi na pisma Skarżącego – przedłożył on pisma, w których w sposób wyczerpujący udziela odpowiedzi na zadane pytania.

Dokonując oceny zasadności skargi należy stwierdzić, że zarzut bezczynności ZDiUM w zakresie udzielenia odpowiedzi na zdane przez Skarżącego pytania, nie jest uzasadniony. Pismami z dnia 23 września 2009 r. i 24 listopada 2014 r. udzielono bowiem Skarżącemu wyczerpujących odpowiedzi na zadane przez niego pytania. ZDiUM stwierdził, że nie było to przedłużające się uszkodzenie przedmiotowej latarni, lecz ponowne jej uszkodzenie. Zakreślił on ponadto przewidywany termin naprawienia latarni oraz wskazał on na konieczność oczekiwania na dostarczenie niezbędnych podzespołów.

Odnosząc się natomiast do bezczynności ZDiUM w zakresie naprawy latarni miejskich w okolicy ronda Węzła Lotnisko oraz istnienia w wyniku tego istotnego zagrożenia bezpieczeństwa użytkowników dróg, a także łamania przez urzędników zarządcy ustawy o drogach publicznych należy stwierdzić, w przypadku wystąpienia kolizji drogowej, w wyniku której zostanie uszkodzony element infrastruktury świetlnej ZDiUM postępuje zgodnie z przewidzianą dla tego zdarzenia procedurą. W jej skład wchodzi również zabezpieczenie miejsca zdarzenia w taki sposób, aby nie występowało zagrożenie dla uczestników ruchu. Bezpodstawny jest zatem zarzut narażania na niebezpieczeństwo użytkowników drogi. Nieuzasadniony jest także zarzut łamania postanowień ustawy o drogach publicznych. W świetle powyższych okoliczności powołanie się wyłącznie na ogólne stwierdzenie „łamania postanowień ustawy” bez wskazania konkretnych jej przepisów należy uznać za nieudowodnione. Reasumując, przedmiotową skargę należy uznać za bezzasadną.

Mając powyższe na uwadze, członkowie Komisji - w wyniku głosowania (za - 8, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 radnych) - postanowili wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

7. skargi na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – **druk nr 92/15.**

Pismem z dnia 31 grudnia 2014 r. [redacted] p.o. Prezesa Zrzeszenia [redacted]

[redacted] (dalej „Skarżący”) złożył skargę na „rażącą bezczynność Zarządcy dróg Wrocławia – Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta”. Przedmiotem skargi była bezczynność Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta (dalej: ZDiUM) w zakresie wykonania oznakowania poziomego na ulicy: Spółdzielczej, Monte Cassino oraz Nowowiejskiej we Wrocławiu powodująca istotne zagrożenie bezpieczeństwa dla użytkownika dróg. Skarżący zarzucił „łamania przez urzędników zarządcy ustawy o drogach publicznych” w związku z niepodjęciem czynności naprawczych uszkodzonego (łuszczenie się farby drogowej), poziomego oznakowania na ww. ulicach. Skarżący wskazuje, że mimo wielokrotnych wezwań ZDiUM do naprawy poziomego oznakowania, nie przeprowadzono robót gwarancyjnych obejmujących naprawę tegoż oznakowania. Zdaniem Skarżącego nie podjęto również innych działań zmierzających do odtworzenia oznakowania. Zarzuca on również bezczynność ZDiUM w zakresie nieudzielenia odpowiedzi na skierowanie do tej jednostki pytania, związane z oznakowaniem tychże jezdni.

Skarżący wymienił ponadto w sposób szczegółowy obowiązki zarządcy drogi określone w art. 20 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. z 2013 r., poz. 260; dalej UDP) zarzucając niewłaściwe ich wykonywanie przez ZDiUM, będącego, zdaniem Skarżącego, zarządcą tychże dróg. Skarżący kwestionuje także zasadność doboru technik wykonania poziomego oznakowania jezdni przez ZDiUM, co stanowi przyczynę niewłaściwego sposobu wydatkowania pieniędzy publicznych.

W dniu 15 stycznia 2015 r. odpowiedź na skargę udzielił Sławomir Gonciarz – Dyrektor ZDiUM. Odnosząc się do zarzutu związanego z nieudzielaniem odpowiedzi na pisma – przedłożył on kopie odpowiedzi na ww. pisma wraz z uzasadnieniami. Odnosząc się natomiast do zarzutu nieprzeprowadzenia robót gwarancyjnych w zakresie naprawy poziomego oznakowania na ulicy Spółdzielczej, wyjaśnił on, że oznakowanie to było objęte dwumiesięcznym okresem gwarancji. Potwierdził on, że w dniu 19.12.2013 r. stwierdzono konieczność odnowienia oznakowania poziomego na

kostce kamiennej, miało to jednakże nastąpić dopiero, gdy ulegną poprawie warunki atmosferyczne, tj. w okresie wiosennym (marzec-kwiecień) 2014 r. Prace te wykonano jednakże zgodnie z planem.

Zdaniem Dyrektora ZDiUM, oznakowanie wskazanych w skardze jezdni odbyło się w niesprzyjających warunkach atmosferycznych. Warunkiem trwałości wprowadzonych zmian jest natomiast dokonanie konserwacji oznakowania poziomego lub jego odnawiania wyłącznie w sezonie wiosenno-letnim bądź wczesnojesiennym. W przedmiotowej sprawie było to niemożliwe ze względu na konieczność niezwłocznego oddania tej części jezdni do ruchu. Wyjaśnił on również, że z powyższych względów wykonywanie tych prac, poza wskazanym okresem, następuje z zastosowaniem mniej trwałych technologii. Po zaistnieniu sprzyjających warunków pogodowych, następuje ich odnowienie w technologii docelowej. Koszt realizacji wszystkich prac pokrywany jest w ramach ryczału kosztowego na całe zadanie.

Dyrektor ZDiUM zaznaczył ponadto, że wszelkie obowiązki wynikające z UDP realizowane są przez ZDiUM „w skali adekwatnej do przydzielonych środków finansowych, panujących warunków atmosferycznych i polityki komunalnej miasta”. Zaprzeczył on również, jakoby posiadał jakiekolwiek informacje nt. stanu oznakowania poziomego ulicy Nowowiejskiej. Wskazał on jednakże spółkę odpowiedzialną za realizację tego zadania.

Dokonując oceny zasadności skargi należy odnieść się do poszczególnych zarzutów wskazanych przez Skarżącego. Pierwszy z nich dotyczy bezczynności w zakresie nieudzielenia odpowiedzi na pytania skierowane do ZDiUM, związane ze stanem technicznym ww. jezdni. Należy uznać ten zarzut za bezzasadny, gdyż ZDiUM pismami z dnia 16 stycznia 2014 r. oraz 25 listopada 2014 r. udzielił odpowiedzi na zadane przez Skarżącego pytania, które obejmowały zakres kompetencyjny ZDiUM. Odnosząc się do zarzutu bezczynności w zakresie renowacji poziomego oznakowania na ulicy Nowowiejskiej, należy stwierdzić, że zarzut ten jest chybiony, gdyż realizacja tego zadania nie była kompetencją ZDiUM, lecz Spółki Wrocławskie Inwestycje. Bezpodstawny jest również zarzut związany z wadliwym, poziomym oznakowaniem jezdni na ul. Monte Cassino, gdyż zmiany w organizacji ruchu były wprowadzone na ulicy Spółdzielczej, a nie jak mylnie przyjął Skarżący, na ul. Monte Cassino.

Skarżący zarzucił również „łamanie przez urzędników zarządcy ustawy o drogach publicznych” poprzez niepodjęcie czynności naprawczych poziomego oznakowania na ulicy Spółdzielczej oraz nieprzeprowadzenia robót gwarancyjnych obejmujących naprawę tegoż oznakowania. Odnosząc się do tego zarzutu należy wskazać, że roboty gwarancyjne zostały zrealizowane. Nastąpiło to jednakże dopiero w chwili wystąpienia odpowiednich warunków pogodowych, tj. wiosną 2014 r.

Za bezpodstawne należy również uznać zarzucane ZDiUM zaniedbanie w materii wykonania oznakowania poziomego Wrocławia. Wykonanie go w sposób trwały jest możliwe wyłącznie w przypadku dokonania go w przewidzianym okresie. Realizację tego zadania w innym czasie, charakteryzuje natomiast przymiot czasowości. Powyższe nie jest spowodowane działaniem ZDiUM. Zarówno stała jak i czasowa realizacja zadania jest jednakże dokonywana w ramach ryczału kosztowego na całe zadanie, co nie stanowi niewłaściwego dysponowania pieniędzmi publicznymi. W świetle powyższego skargę należy uznać za bezzasadną.

Mając powyższe na uwadze, członkowie Komisji - w wyniku głosowania (za - 8, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 radnych) - postanowili wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

8. skargi na Prezydenta Wrocławia dotyczącej postępowania w sprawie skargi złożonej w dniu 12 listopada 2014 r. w Kancelarii Prezydenta Wrocławia na zachowanie funkcjonariuszy Straży Miejskiej Wrocławia oraz brak możliwości złożenia ustnej skargi w drodze rozmowy z komendantem lub jego zastępcą - **druk nr 104/15**. Pismem z dnia 17 stycznia 2015 r. Pani [REDAKTURA] (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na „rażące postępowanie Prezydenta Wrocławia” poprzez niepowiadomienie Skarżącej o przekazaniu właściwemu organowi skargi złożonej przez nią w dniu 07.11.2014 r., której przedmiotem było zachowanie funkcjonariuszy Straży Miejskiej we Wrocławiu oraz niewłaściwe funkcjonowanie tejże jednostki. W treści pisma zarzuciła ona nierozpatrzenie przez Prezydenta Wrocławia, w określonym przepisami kodeksu postępowania administracyjnego terminie, wniosku dotyczącego „udzielenia informacji w przedmiocie wszystkich powiązań rodzinnych funkcjonariuszy i pracowników cywilnych, zatrudnionych w Straży Miejskiej we Wrocławiu, w tym w szczególności osób, które były w sposób pośredni lub bezpośredni zaangażowane w przedmiotową sprawę”.

Odpowiedzi na skargę udzielił Wiceprezydent Wrocławia Wojciech Adamski. Wiceprezydent odnosząc się do zarzutów wskazanych w skardze stwierdził, że jako organ niewłaściwy do rozpatrzenia skargi dotyczącej zarzucanego zachowania funkcjonariuszy Straży Miejskiej Wrocławia oraz udzielenia informacji dotyczącej powią-

zań rodzinnych funkcjonariuszy i pracowników cywilnych Straży Miejskiej Wrocławia, przekazał sprawę organowi właściwemu. Był nim Komendant Straży Miejskiej Wrocławia – Zbigniew Słysz (dalej: „Komendant”). Pismem z dnia 04.12.2014 r. Komendant odmówił udzielenia Skarżącej informacji dotyczących powiązań rodzinnych ww. osób stwierdzając, że informacje te nie są objęte przepisami ustawy o dostępie do informacji publicznej. Pismem z dnia 05.12.2014 r. udzielił on natomiast Skarżącej wyczerpującej odpowiedzi dotyczącej zachowania funkcjonariuszy Straży Miejskiej Wrocławia.

Zarzut nieudzielenia przez Prezydenta Wrocławia odpowiedzi związanej z zachowaniem funkcjonariuszy i pracowników Straży Miejskiej Wrocławia jest bezpodstawny. Pismem z dnia 04.12.2014 r. Skarżąca otrzymała bowiem wyczerpującą odpowiedź na zadane przez nią pytania. Udzielił ich Komendant, któremu zgodnie z właściwością przekazano do rozpatrzenia przedmiotową skargę. Co prawda, nie poinformowano Skarżącej o fakcie przekazania skargi, niemniej jednak przedmiotowa skarga została rozpatrzona w sposób prawidłowy i zgodny z właściwością, o czym poinformowano Skarżącą.

Zarzut nieudzielenia „informacji w przedmiocie wszystkich powiązań rodzinnych funkcjonariuszy i pracowników cywilnych, zatrudnionych w Straży Miejskiej we Wrocławiu, w tym w szczególności osób, które były w sposób pośredni lub bezpośredni zaangażowane w przedmiotową sprawę” jest również bezzasadny. Pismem z dnia 04.12.2014 r. Komendant odmówił bowiem udzielenia żądanych przez Skarżącą informacji wskazując jednocześnie, że nie stanowią one informacji publicznej w rozumieniu przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej. Udzielenie odmownej odpowiedzi na żądanie Skarżącej stanowiło natomiast ustosunkowanie się do jej pisma. Nie nastąpiła zatem bezzaczynność organu. Uzasadnienie odmowy udzielenia żądanych informacji stanowi wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 lipca 2004 r. (sygn. akt: K 20/03) zgodnie z którym „samo ujawnienie pokrewieństwa, czy jego braku, w pewnych sytuacjach może naruszać prywatność zarówno funkcjonariusza, jak i osoby mu bliskiej”. Jedynie na marginesie należy zaznaczyć, że organ nie posiada z urzędu takich informacji, wobec tego nie mogłyby one zostać udzielone Skarżącej. W świetle powyższego skargę należy uznać za bezzasadną.

Mając powyższe na uwadze, członkowie Komisji - w wyniku głosowania (za - 7, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 radnych) - postanowili wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Ad. III

Członkowie Komisji rozpatrzyli następujące pisma:

1. Pismo Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. [REDAKTOWANE], z dnia 12 stycznia 2015 r., skierowane do Prezydenta Miasta Wrocławia, dotyczące monitu do pisma skierowanego do Prezydenta dnia 15 października 2014 r. Ponieważ sprawa była już przedmiotem posiedzenia Komisji jej członkowie postanowili wystosować pismo do dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego z prośbą o bezzwłoczną informację na jakim etapie jest przedmiotowa sprawa.
2. Pismo Przewodniczącego Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 16 stycznia 2015 r. dotyczące obowiązku złożenia planu pracy przez Komisję Praworządności i Bezpieczeństwa do dnia 12 lutego 2015 r. Członkowie Komisji przyjęli treść pisma do wiadomości.
3. Pismo pana [REDAKTOWANE] z dnia 16 stycznia 2015 r. dotyczące uciążliwości zachowań osób bezdomnych wobec podróżnych przebywających na dworcu PKS/PKP. Członkowie Komisji postanowili problemy dot. bezpieczeństwa podróżnych na dworcach PKP i PKS omówić z Komendantem Straży Miejskiej we Wrocławiu na jednym z najbliższych posiedzeń.
4. Pismo Grupy Ratownictwa Specjalistycznego OSP STARÓWKA z dnia 6.02.2015 r. w sprawie przyznania 150 tys. zł na zakup samochodu ratowniczego dla ww. jednostki. Członkowie Komisji postanowili poprzeć wniosek Grupy Ratownictwa Specjalistycznego OSP STARÓWKA i wystąpić z prośbą do wiceprezydenta Wojciecha Adamskiego, aby rozważył możliwość sfinansowania zakupu ww. samochodu w ramach realizacji Programu Poprawy Bezpieczeństwa we Wrocławiu.
5. Pismo Rady Osiedla Maślice, z dnia 04.02.2015 r. w sprawie docelowego zabezpieczenia przeciwpowodziowego terenu Osiedla. Członkowie Komisji postanowili skierować pismo do Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej we Wrocławiu z prośbą o udzielenie odpowiedzi do wiadomości Komisji.

Ad. IV

Członkowie Komisji przyjęli bez uwag plan pracy Komisji na 2015 rok, który stanowi załącznik nr 2 do niniejszego protokołu.

Ad. V

Członkowie Komisji przyjęli bez uwag protokół nr 4/15 z dnia 12 stycznia 2015 r.

Ad. VI

Wolnych wniosków nie zgłoszono.

Na tym posiedzenie zakończono.

Andrzej Nabzdok
Przewodniczący Komisji

Protokół sporządziła:
Iliana Arent-Rabiej

